

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 74)

NHẬT KÝ RỜI...

(Ghi lại chốc chốc lát lát ở San Jose từ sau mùa hè 2016 từ Dalat quay lại Mỹ.)

□

***/ San Jose, Sep. 13. 2016**

Đêm, chớp mắt một chút thì gặp một giấc mơ dữ.

Trong mơ thấy mình tự bảo:

"Tại sao hôm nay thứ Hai không đi Dalat hay Nha Trang chơi rồi thứ Năm về nhà dạy học? Tại sao không ra quán cafe ngồi một mình?"

Nhìn xuyên qua cửa sổ thấy một cặp trai gái đang ôm nhau, xong có một lũ thanh niên tìm tới. Mới nghĩ: "Phải đóng cửa, nếu không tụi nó nhảy vào."

Và quả chúng nhảy vào thật.

Tôi mở cửa hét to (giọng đứt hơi vì quá yếu):

"Đi ra ngay!"

Đứa nào cũng đi ra theo cửa chính, chỉ còn một tên mặt mày bặm trợn. Tôi chỉ cái máy ảnh bảo nó đem theo. Nó đặt máy xuống đất, xông lại phía tôi. Vậy là la chơi với, và tỉnh giấc.

Sao lại thế này? Nightmare từ đâu mà có?

□

***/ Cuối tháng 9/2016 qua đầu tháng 10/2016.**

Càng lúc Âu Cơ càng xa cách, cho đến lúc tự nó chấm dứt hẳn cùng mẹ và anh San bằng thái độ lặng im rất khó hiểu.

Khi tôi tỏ ý tiếc với San rằng tháng 4/2015 cùng với Âu Cơ ra City sang tên nhà cho San mà không bỏ tên em gái vào (Âu Cơ đang nhận financial aid ở Đại học) thì San cho hay:

"Mẹ làm điều đó cũng vô ích; nó đã làm hôn thú để bảo lãnh cho thằng Năng trước khi Mẹ ra City sang tên nhà cho con. Nó xin con giấu mẹ."

San nói thêm:

"Có lẽ ông Thần Đất đã nhìn ra được mọi sự nên xui khiến Mẹ chỉ giao nhà cho tên con."

Tôi vỡ lẽ:

"Như vậy Mẹ cũng không còn gì hối hận. Nó đã tự ý qua mặt mẹ và đặt mẹ vào thế chẳng đặng đừng. Giờ chỉ xin phía San. San nên thương nó, dẫu sao nó cũng là em San, lại bệnh hoạn, nếu sau này mẹ có chết thì cũng nên cho nó tình thương. Ví dụ như Bà Ngoại trước khi ra đi đã an lòng theo lời hứa của Mẹ là sẽ không bỏ rơi Bu."

San đáp:

"Con đã thề với Mẹ là sẽ không bao giờ bỏ rơi nó. Giờ cứ để nó đi theo con đường nó chọn. Qua Mỹ, tụi nó dự định di chuyển xuống San Diego, nhưng Mẹ tin đi, chẳng bà di ông dựng nào của thằng Năng chứa được nó quá 3 tháng đâu. Lúc nó quay về thì cái gì của nó, con vẫn để nguyên, nó có phần của nó."

"Như vậy Mẹ yên lòng theo lời hứa của San. Mẹ tin nó là đứa có căn bản tốt thì sớm muộn gì cũng quay về với mình thôi."

Suốt ngày ngồi sắp đồ đạc của Âu Cơ cất vào kho, nghe tiếng lòng từng chập. Cảm từng cái áo cái quần lên mà đau khổ nhớ lại những quãng thời gian vẫn thường đi mua với nó... Tôi chọn ba cái áo Âu Cơ vẫn mặc, cuốn lại đem theo trong mớ hành trang về Dalat... Ôi! Bây giờ càng hiểu sâu xa hơn tấm lòng của Mẹ. Tin rằng có ngày Âu Cơ cũng sẽ như tôi hôm nay.

Chỉ mong nó đừng lâm vào cảnh quá muộn. Và cầu xin Thượng Đế cho nó quay về cùng tôi sớm hơn.

Một ngày dọn dẹp sắp xếp áo quần quà cáp, định gửi về 4 địa chỉ: Giang, Cự, Di Túy, Tuyên.

Tâm trạng ngẩn ngơ theo cú thua này. Cứ tự nhủ mình: *"Tất cả là định mệnh. Dẫu sao Âu Cơ còn sống vẫn hơn là bé Nga con anh Ngọc đã chết và Tina con cô Giang vướng vào bệnh ung thư."*

Lại tự nhủ: *"Hãy cứ làm chuyện giúp người để lại phước đức cho Âu Cơ."*

[]

***/ Oct. 8/2016.**

Thái độ Âu Cơ quả tình nặng nề xa cách. Lòng nghe đau điếng mỗi lần nhìn thoáng thấy nó đâu đó ở sân sau. Bộ mặt xinh đẹp luôn luôn tỏ nét khó chịu. Lòng mẹ thương con, tôi chỉ đành cắn chặt đôi dòng lệ cho chảy ngược vào tim trước hiện cảnh này.

Vì đâu nên nổi? Có phải đến hồi cái duyên mẹ con đã hoàn toàn hết?

Hôm thứ bảy tuần trước đang dạy học trò bỗng thấy rất mệt, tôi bỏ vào sofa nằm trùm chăn, để tự bọn nhỏ học với nhau. Đến khi học trò về hết, chịu không nổi, bảo San đưa đi emergency. Vào bệnh viện mới hay chỉ là do kiệt sức chứ không bệnh hoạn gì.

(Âu Cơ chẳng một lời hỏi han đến mẹ.)

Nổi đau khổ thất thối theo đưa con gái thật không sao diễn tả cho hết. Tôi cứ ngồi cúi đầu dọn dẹp mà ứa nước mắt. Những thứ này sẽ chẳng bao giờ nó còn cần đến, nhưng tôi thì vẫn giữ... Không thể hành xử được như bất cứ ai là "cứ quên hết đi!..."

Làm sao quên được với tâm tình lai láng cho đứa con đại đột? Chỉ tự trách lấy mình.

Bữa đi Emergency, trái tim đau nhói nhớ lại tất cả mọi kỷ niệm cùng Âu Cơ dạo trước vẫn cùng mẹ đón đưa Bà ra vào nhà thương... Đi con đường, góc phố, ngôi chợ, quán hàng nào cũng đầy đầy kỷ niệm cùng đứa con gái... Trái tim nhói lên từng chập đến thành sợ hãi. Vì vậy mà quyết định đổi vé máy bay sớm hơn một tháng rưỡi. Không phải vì quán café của Giang đang chờ tôi về khai trương mà vì muốn tìm quên đau khổ bằng Âm Nhạc. Chẳng còn cách nào khác...

*

* *

Một buổi tối, gọi về Dalat cho anh Ngọc, tôi trình bày tâm trạng và nói:

"Tháng 11 năm 1974, em mới 25 và anh 39, mình nắm tay nhau bỏ Nha Trang lên Dalat với biết bao ước vọng xây đắp tương lai bằng Tình Yêu và Âm Nhạc. Nhưng mới ba tháng thôi, mọi thứ bị cắt đứt hẫng bằng biển cố tháng 4/1975.

Dù vậy chỉ trên dưới 90 ngày mà mình đã 'nổi đình nổi đám' được trong giới văn nghệ Dalat và kết quả là tác phẩm Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau.

Tại sao? Xin đáp: Trong ba tháng ngắn ngủi ấy, mình SỐNG và KHÔNG BỎ PHÍ CHỨT NÀO ĐỜI SỐNG TRÊN TỪNG GIÂY PHÚT thành ra THẤY Thời Gian rất dài.

"Bây giờ, chúng mình đều đã già, tương lai và hy vọng không còn nữa. Sự trở về của em lúc này không mang chút nào ý nghĩa tìm kiếm như thời 25 tuổi mà là 'để trả nợ ân tình cho Giang'.

Vì vậy, em quyết định chỉ ở VN ba tháng.

Trong ba tháng ấy, xin anh giúp em tìm lại Âm Nhạc. Em chỉ dám xin như thế. Còn tương lai.... rõ ràng là con số zéro."

Anh hiểu những gì tôi nói.

Thật sự, nỗi đau khổ thời gian này không phải MỘT mà là GẤP ĐÔI, khởi đi từ hai biến cố trọng đại: ***Mẹ chết và Âu Cơ quay mặt...***

Tôi gầy đi, mất đến hơn 10 pound, đôi mắt sâu hoắm, cái nhìn khờ dại, tiếng nói phờ phạc. Suốt ngày ngồi cúi đầu upload vào website tất cả mọi bài viết cũ-mới, chỉ e nằm xuống thì mất hết...

Nỗi đau trong lòng bây giờ giống hệt nỗi căm lạng chịu đựng của Jean Valjean khi bị đứa con gái nuôi nghe lời chồng mà bỏ rơi ông...

Cuốn tiểu thuyết của Victor Hugo đọc khi 10 tuổi, đoạn cuối đã làm tôi khóc...

Tự hỏi, “*Ai sẽ là người khóc giùm tôi*” khi đọc những trang đời dầm nước mắt mà nhát dao đâm vào ngực phải nhận lại chính từ tay đứa con gái rất thân yêu?

[]